

Sygn. akt II K 773/17

PR 1 Ds 1275.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: ASR Łukasz Mrzyk

Protokolant: st. sekr .sądowy Grażyna Jendrecka

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu: 09/02/2018r.

sprawy:

J. Z.

s. Z. i L.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 września 2017 roku w R. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy kolejnych pomiarach: 0,44 mg/l 0,39 mg/l; 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), prowadził pojazd mechaniczny motorower marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyrokiem Sądu Rejonowego w R. o sygn. Akt (...) z dnia 03 lutego 2016 roku przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

tj. o czyn z art.178a § 1 i 4 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego J. Z. za winnego tego, że w dniu 6 września 2017 roku w R. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy kolejnych pomiarach: 0,44 mg/l 0,39 mg/l; 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), prowadził pojazd mechaniczny motorower marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, czym wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
2. na podstawie art. 43a§ 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
3. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Prywatnej Kancelarii Adwokackiej adwokata A. S. (1) kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym VAT tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu;

5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie.

Asesor sądowy

Sygn. akt II K 773/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 lutego 2018 r.

W dniu 6 września 2017 roku J. Z. został zatrzymany przez patrol Policji na ul. (...) w R. do kontroli. Przeprowadzono wobec niego badanie trzeźwości, które wykazało kolejno wyniki 0,42 mg/l, 0,44 mg/l, 0,39 mg/l i 0,38 mg/l (badania przeprowadzono odpowiednio o godzinie 6.55, 7.13, 7.26 i 7.28). W czasie kontroli J. Z. poruszał się motorowerem marki (...) o nr rej. (...). Urządzenia kontrolne posiadały aktualne świadectwa wzorcowania.

Dowód – protokoły z badania stanu trzeźwości (k. 2, 4), świadectwa wzorcowania (k. 3,5).

Przed prowadzeniem pojazdu J. Z. spożywał alkohol w postaci piwa. Wsiadając na motorower czuł, że jest „lekko wypity”. Jechał z miejsca zamieszkania, tj. miejscowości B. do R..

Dowód – wyjaśnienia J. Z. (k. 11)

W czasie jazdy pod wpływem alkoholu J. Z. był osobą niekaraną. W dniu 3 lutego 2016 roku zapadł wobec niego wyrok Sądu Rejonowego w R. (sygn. akt (...)) warunkowo umarzający postępowanie w sprawie o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. na okres próby wynoszący 1 rok, którym orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku oraz orzeczono w przedmiocie kosztów procesu. Wyrok ten uprawomocnił się 2 marca 2016 roku, zatem środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów został wykonany w dniu 1 marca 2017 roku.

Dowód – informacja z K. (k.16), wyrok SR w R. (k.15), informacja z ewidencji kierowców (k. 32)

W czasie jazdy motorowerem znajdując się w stanie pod wpływem alkoholu J. Z. nie był chory psychicznie, jednak znajdował się w stanie znacznego ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Rozpoznano u niego upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym oraz cechy picia szkodliwego alkoholu. Nie potrafi pisać ani czytać.

Dowód – opinia (k.34-36).

W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu J. Z. miał 52 lata, nie miał żadnego wykształcenia. Był bezdzietnym kawalerem, nie miał zawodu. Nie miał nikogo na utrzymaniu. Sam utrzymywał się z renty inwalidzkiej w kwocie 600 zł netto miesięcznie.

Dowód – wyjaśnienia J. Z. (k. 10).

J. Z. dwukrotnie przesłuchiwany był w toku postępowania przygotowawczego w związku ze zmianą stawianych mu zarzutów. Zarówno w trakcie pierwszego, jak i drugiego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając po raz pierwszy 18 września 2017 roku wskazał, że spożywał alkohol dzień przed jazdą motorowerem, jednak wsiadając na ten pojazd czuł, że jest „lekko wypity”. Opisał też drogę, którą zamierzał pokonać. Z treści jego wyjaśnień wynika, że rozumie on naganność swojego zachowania, gdyż żałował, tego co zrobił. Ponownie przesłuchiwany podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności oskarżonego. Przedstawił on stan faktyczny w sprawie w sposób zbieżny z pozostałymi zgromadzonymi dowodami, nie wypierał się, nie kwestionował swojego

sprawstwa. Opisał przebieg zdarzeń dosyć szczegółowo, na tyle na ile wymagał tego zestaw znamion czynu z art. 178a § 1 i 178a § 4 k.k. W szczególności istotne jest, że oskarżony czuł, że jest pod wpływem alkoholu, nie kwestionował, że spożywał wcześniej alkohol. Zostało to potwierdzone pomiarem urządzeniem kontrolnym.

Pozostałym zgromadzonym w sprawie dowodom w postaci dokumentów również należało dać wiarę i uczynić w całości podstawą rekonstruowania stanu faktycznego w sprawie. Są to protokoły przebiegu badań stanu trzeźwości, świadectwa wzorcowania, karta karna, informacja o wpisach w ewidencji kierowców, wyrok warunkowo umarzający postępowanie i opinia psychiatryczna. Wszystkie te dokumenty zostały sporządzone w sposób zgodny z przepisami, przez osoby do tego uprawnione w ramach ich kompetencji. Pozostają one ze sobą w zgodzie, nie są wzajemnie sprzeczne i ostatecznie nie budziły wątpliwości Sądu. W szczególności zaś opinia biegłych psychiatrów odpowiada wymogom stawianym opinii specjalistów wyrażonym w art. 202 kpk. Biegli po przeprowadzonych badaniach przedstawili w opinii jasne i jednoznaczne wnioski poparte szeroką argumentacją odzwierciedlającą w pełni ich tok rozumowania i powody stojące za uznaniem oskarżonego za osobę o znacznie ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 k.k.

J. Z. oskarżono o to, że w dniu 06 września 2017 roku w R. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy kolejnych pomiarach: 0,44 mg/l 0,39 mg/l; 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), prowadził pojazd mechaniczny motorower marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyrokiem Sądu Rejonowego w R. o sygn. Akt (...) z dnia 03 lutego 2016 roku przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Zgodnie z art. 178a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Art. 178a § 1 k.k. stanowi z kolei, że kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W sprawie stan faktyczny w zasadzie pozostawał bezsporny. Oskarżony niewątpliwie znajdował się w stanie nietrzeźwości – pomiary wykazały odpowiednio 0,42 mg/l i 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. wartości przekraczające niemal dwukrotnie wartość graniczną wskazaną w art. 115 § 16 k.k., od której zachodzi stan nietrzeźwości. Nie ulega także wątpliwości, że pojazd (...) jest pojazdem mechanicznym – skuterem, motorowerem. Oskarżony prowadził ten pojazd na ul. (...), a zatem w ruchu lądowym.

Zakwalifikowanie zachowania oskarżonego w warunkach *sui generis* recydywy, tj. w ramach art. 178a § 4 k.k. było jednak zdaniem Sądu chybione. Wobec oskarżonego zapadł wprawdzie wcześniej wyrok, który uznawał winę oskarżonego w sprawie o czyn z art. 178a § 1 k.k., jednak wyrok ten nie był wyrokiem skazującym w rozumieniu art. 178a § 4 k.k. – *verba legis* prawomocnym skazaniem. Był to bowiem wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne wobec oskarżonego.

Sąd stoi na stanowisku, że wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne nie jest wyrokiem skazującym. Potwierdza to doktryna i orzecznictwo. Wystarczy przywołać w tym miejscu Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r. III KK 167/08, w którym wskazano wprost, że wyrok, w którym warunkowo umorzono postępowanie karne, nie ma charakteru wyroku skazującego, a zatem nie mają do niego zastosowania wymogi ujęte w przepisie art. 413 § 2 KPK. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 29 sierpnia 2012 r. II KK 199/12 wskazując, że z treści przepisów art. 66 KK i art. 67 KK wynika, że warunkowe umorzenie postępowania jest samoistnym środkiem probacyjnym, który nie jest związany ze skazaniem sprawcy, a tym samym nie może zostać

połączony z wymierzeniem mu kary. Jeżeli chodzi o wypowiedzi doktryny, to stanowisko takie zajmuje m.in. Skupiński i Mierzwińska-Lorencka [w:] R.A. Stefański (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2017, wyrażono je także w Systemie Prawa Karnego pod red. M. Melezini wskazując, że ustawodawca polski ujął tę instytucję nie tylko jako alternatywę pozbawienia wolności, lecz jako środek, który zastępuje w ogóle ukaranie, a nawet skazanie sprawcy. Warunkowe umorzenie było więc i jest nadal stosowane nie tylko zamiast kary, lecz zamiast wyroku skazującego (Barbara Kunicka-Michalska, Stefan Leleńtal, Andrzej Marek, Jan Skupiński [w:] M. Melezini (red.), System Prawa Karnego. Tom 6., wyd. 2, 2016, s. 996.)

Wyrok Sądu Rejonowego w R. z 3 lutego 2016 roku zawierał rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania na okres próby jednego roku, orzeczono nim świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Na marginesie jedynie wypada wskazać, wobec treści art. 178a § 4 k.k., że wyrok ten uprawomocnił się 2 marca 2016 roku, zatem środek karny w postaci roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku został wykonany 1 marca 2017 roku. Wobec oskarżonego nie zastosowano bowiem ani zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy, ani nie zobowiązano go do zwrotu dokumentu prawa jazdy, którego nie posiada. Z tego też względu nie można było zachowania oskarżonego zakwalifikować jako prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w czasie obowiązywania orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uprzedził strony w zgodzie z art. 399 § 1 kpk o zmianie kwalifikacji prawnej czynu i przyjął, że oskarżony wypełnił znamiona występku z art. 178a § 1 k.k., tj. typu podstawowego. W konsekwencji uznał oskarżonego J. Z. za winnego tego, że w dniu 6 września 2017 roku w R. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy kolejnych pomiarach: 0,44 mg/l 0,39 mg/l; 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), prowadził pojazd mechaniczny motorower marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, czym wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

W ocenie Sądu czyn oskarżonego był czynem zawinionym, jednak stopień zawinienia ocenić należy jako niski. Okolicznością najmocniej rzutującą na stopień zawinienia jest niewątpliwie ograniczona poczytalność oskarżonego. Z treści opinii psychiatrycznej wynika, że jest on osobą upośledzoną umyslowo w stopniu umiarkowanym, ukończył jedynie trzy klasy szkoły podstawowej. Jego znajomość przepisów prawa i rozpoznawania znaczenia swoich czynów, kierowania swoim zachowaniem jest upośledzona, a zatem niepełna. Nie można wobec tego stawiać mu takiego zarzutu, jaki można byłoby postawić osobie zdrowej, wykształconej, w pełni świadomej zasad funkcjonowania w społeczeństwie i znającej konsekwencje swoich działań. Z drugiej jednak strony oskarżony nie działał mając zniesioną poczytalność. Już z treści jego wyjaśnień wynika bowiem, że zdawał sobie sprawę z tego, że był pijany i nie powinien wsiadać na motorower w takim stanie. Wyraził żal, za to co zrobił. Należy wobec tego uznać, że był on świadomy naganności swojego zachowania, choć nie w takim zakresie, jak w przypadku osoby w pełni poczytalnej. W sprawie nie ujawniły się także jakiegokolwiek naciski o charakterze zewnętrznym, które determinowałyby podjęcie przez oskarżonego decyzji woli w kierunku naruszenia norm prawnych. Nie był przymuszany do jazdy w stanie nietrzeźwości, nie miał na celu ochrony w ten sposób żadnych innych istotnych dóbr prawnych.

Jeśli chodzi o stopień społecznej szkodliwości jego czynu oceniany z perspektywy funkcyjów karygodności zawartych w art. 115 § 2 k.k. należy wskazać, że był on średni, przeciętny. Jako okoliczności wpływające na wyższą szkodliwość wskazać należy to, że oskarżony miał świadomość, że jest nietrzeźwy, prowadził motorower bez wyraźnej ku temu potrzeby – nie było to niezbędne. Poruszał się ul. (...), a zatem drogą stosunkowo ruchliwą, przed godziną 7 rano w środku tygodnia, a zatem w czasie, kiedy rozpoczyna się wzmożony ruch pojazdów. Jako okoliczność łagodzącą wskazać można nieszczególnie wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu (tj. 0,44 mg/l i 0,42 mg/l) oraz fakt, że oskarżony poruszał się motorowerem. W ocenie Sądu prowadzenie motoroweru mogło stanowić większe zagrożenie dla samego oskarżonego niż dla innych kierowców. Należy jednak pamiętać, że zwiększone

zagrożenie utrzymywało się nadal w stosunku do pieszych uczestników ruchu oraz osób prowadzących inne pojazdy niż samochody.

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd, opierając się o treść art. 53 k.k. i 56 k.k. w zw. z 53 k.k. oraz art. 58 § 1 k.k. uznał, że właściwym środkiem represji karnej w stosunku do oskarżonego było orzeczenie wobec niego kary 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Zgodnie z art. 33 § 3 k.k. ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych. W niniejszej sprawie oskarżony nie jest nigdzie stale zatrudniony, utrzymuje się z renty inwalidzkiej w kwocie 600 zł miesięcznie oraz nieokreślonej kwoty, którą sobie „przyrobi”. Dochód ten, powodowany zresztą stanem zdrowia oskarżonego, jest bardzo niski, co uzasadniało orzeczenie wysokości stawki dziennej w minimalnej przewidzianej przepisami kwocie. Ilość stawek dziennych wynika zaś z rozważenia stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości, co wyżej szczegółowo opisano. W chwili popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu był on osobą niekaraną, nie jest zdemoralizowany. Nie jest też osobą systematycznie i rażąco okazującą brak szacunku dla norm prawnych. Wręcz przeciwnie – jego naganne zachowanie odczytać należy jako sytuację pojedynczą, a wykroczenie przeciwko prawu jest w jego przypadku sporadyczne. W tej sytuacji 50 stawek dziennych grzywny jest reakcją wystarczającą, by oskarżony zrozumiał, że postąpił źle, oraz że takie zachowanie zawsze wiąże się z nieuchronną reakcją wymiaru sprawiedliwości. Oskarżony będzie musiał podjąć starania o zdobycie dodatkowych pieniędzy, co powinno go zaktywizować, poczynić odpowiednie oszczędności na poczet kary grzywny, która bliska jest jego miesięcznym dochodom. Z drugiej strony, wobec powszechności przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, zapadłe orzeczenie i wydana kara daje jasny sygnał, że tego typu występki nie pozostają bezkarne i wiążą się z realną dolegliwością ze strony państwa.

W ocenie Sądu stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego działającego w warunkach ograniczonej poczytalności stał na przeszkodzie orzeczeniu kary pozbawienia wolności, jako rażąco surowej i zupełnie niedostosowanej do prognozowanych celów wychowawczych kary. Jeśli zaś chodzi o karę ograniczenia wolności, to biorąc pod uwagę treść art. 58 § 2a k.k. należało uznać, że warunki osobiste oskarżonego, upośledzenie umysłowe zdiagnozowane u niego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie wykonałby nałożonego na niego obowiązku, a kara nie odniosłaby swojego celu. W ocenie Sądu byłaby ona także zbyt surowa.

Mając zatem na względzie powyższe, Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów w punkcie pierwszym wyroku wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 10 zł.

W punkcie drugim wyroku zawarto rozstrzygnięcie w przedmiocie obligatoryjnego w zastanej sytuacji procesowej środka w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (art. 43a § 2 k.k.). Sąd zdecydował się na orzeczenie świadczenia w minimalnej wysokości z uwagi na niskie dochody oskarżonego, konieczność zapłaty orzeczonej wcześniej kary grzywny, a nadto bacząc na niski stopień zawinienia i przeciętny stopień społecznej szkodliwości. W istocie bowiem orzeczony środek karny jest bardzo daleko idącą dolegliwością dla sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. już z woli ustawodawcy, zatem ze szczególną bacznością należy z niego korzystać w połączeniu z innymi środkami reakcji karnej.

W punkcie trzecim wyroku zawarto rozstrzygnięcie, ponownie obligatoryjne, w przedmiocie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (art. 42 § 2 k.k.). Względy stojące za orzeczeniem takiej, a nie innej kary zasadniczej odnieść można w pełni do motywów stojących za wymierzeniem oskarżonemu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Oskarżony w tym czasie zostanie wyeliminowany jako zmotoryzowany uczestnik z ruchu drogowego. Czas ten jest wystarczający dla osiągnięcia celów represji karnej, a przede wszystkim adekwatny do okoliczności faktycznych w sprawie i stopnia zawinienia oskarżonego. Ten środek karny jest w ocenie Sądu najcelniejszym sposobem reagowania na przekroczenia przepisów karnych chroniących bezpieczeństwo w komunikacji. Z jednej strony ma on na celu ochronę innych uczestników ruchu drogowego przed zagrożeniem, z jakim wiąże się prowadzenie przez oskarżonego pojazdów w stanie nietrzeźwości, z drugiej

zaś z pewnością doprowadzi to do realnej dolegliwości dla oskarżonego, który będzie musiał przemieszczać się z użyciem innych środków lokomocji. Zdaniem Sądu konieczne było orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, gdyż tylko w ten sposób będzie on mógł realnie odczuć represyjność stosowanego środka, a nadto skuteczniej powstrzyma go od sprowadzania zagrożenia dla ruchu drogowego.

W punkcie czwartym orzeczono o kosztach obrony z urzędu na rzecz Kancelarii Adwokackiej pana A. S. (1). Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – tj. § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w związku z art. 618 § 1 pkt 11 kpk. Postanowiono zatem o zasądzeniu od Skarbu Państwa kwoty 600 zł netto (180+420), powiększone o stawkę VAT, tj. 138 zł, a zatem łączną kwotę 738 zł brutto. W sprawie odbył się jeden termin rozprawy.

W punkcie piątym na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty w sprawie uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, przede wszystkim ze względu na jego niski dochód oraz stan zdrowia.